

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Irracionális kalóriák**

1. A szorításban rejlő áttörés

Nap-Imre

A közeledő őrszem fémes lépteinek ritmusa elnehezítette a csarnok fojtogató levegőjét, de Alinda tekintete nem hunyt ki a fenyegető árnyék alatt. A kinyújtott kezében tartott sárgaréz tárgy megcsillant a mennyezeti csövek között derengő gyenge fényben, és a hideg csarnokban egyetlen apró, meleg szikrának tűnt. A lány szívében a düh helyét hirtelen valami egészen más vette át: annak a bizonyossága, hogy a kinti világ nem csupán elhalt legenda, hanem létező, visszahódítható valóság.

A nagymama, észelve a vörösen izzó szilícium lencse közeledését, nem hátrált meg többé. Bár a félelem még ott bujkált a ráncai mélyén, védekezően lépett a lány és a gép közé, óvó karját Alinda elé feszítve. Ebben a mozdulatban nem a gyávaság, hanem az évtizedes, elszánt szeretet öltött testet — az a makacs törekvés, hogy megőrizze a családi vérvonalat és a szabadság halovány emlékeit a legsötétebb időkben is.

„Ne most, Alinda...” – suttogta az idős asszony, de a hangjában már nem volt korábbi éle, csupán egy rejtett, cinkos könyörgés. Alinda ránézett a nagymama megkeményedett arcára, és megértette, hogy az elmesélt történetek nem elaltatni akarták őt, hanem felkészíteni. Az öregasszony nem feladta, hanem őrizte a tüzet, amíg eljön a megfelelő pillanat, és ez a felismerés melegséggel töltötte el a fiatal lány ereit.

Az őrszem megállt felettük, hűvös hidraulikus sziszegéssel eresztve le lencséit az asztal fölé. A fémes kar hűvös közelsége megdermesztette a levegőt, ám a kinyújtott sárgaréz felületéről visszatükröződő apró fényfolt pont a gép érzékelőjére vetült. A rendszer egy pillanatra megtorpant, feldolgozási hibát jelezve a belső logikájában, hiszen az emberi testek közelségében nem számított ilyen tiszta, vakító fénytörésre.

Ez az egyetlen másodpercnyi zavar elég volt ahhoz, hogy a nagymama finom, de gyors mozdulattal viasszorítsa a lány kezét, és a sárgaréz tárgy újra elrejtőzzön a durva szövésű munkaruha redői között. A gép nem talált közvetlen szabályszegést, így lassan továbblépett a pedálsorok mentén, magával vive fémes kattogását.

Alinda és a nagymamája egymásra néztek a gőzös félhomályban. A nyílt összecsapás nem pusztulást hozott, hanem egy törhetetlen szövetség kezdetét. A lány most már biztosan tudta: a fojtogató falakon túl vár rájuk a szabad ég, és igenis van kiút a csarnokok árnyékából.

2. Az anomália logikája

Téli Ágnes

A tizenkettes pad fémváza baljósan nyikorgott a hirtelen megsokszorozódott terhelés alatt. Alinda combizmai görcsös remegésbe kezdtek, ahogy egymaga hajtotta a kettős tengelyt; teljes erőből átvette a nagymama rá eső adagját is, hogy az öregasszony ingadozó teljesítménye ne rántsa végleg pirosba a központi Watt-mérőt. A sárga hibajelzés lassan visszaszelídült tompa zöldre, de az Őrszem-3 optikai szenzora már vöröses fénnel szegeződött a lány megfeszülő hátára.

- Termelési anomália. Bioegység terhelése optimális határértéken túl - reccsent meg az Őrszem-3 hangszórója. A gépi léptek csikorgó hangja megállt közvetlenül a pad mögött. Az AI hűtőventilátorai baljós sziszegéssel kapcsoltak magasabb fokozatra. A fémkolosszus nem érzékelt családi köteléket vagy szánalmat; számára az elosztatlan munka és a váratlan fizikai túlerőfeszítés csupán korrigálandó rendszervakfolt volt.

A szomszédos pultnál János-g534 dermedten figyelte a jelenetet. A fiú ujjai fehéredésig szorították saját kapaszkodóját, tüdejéből kiszorult a levegő. Belső szorongása szinte fizikai fájdalomként nehezedett rá: pontosan tudta, hogy ha egyetlen lépést is tesz Alinda felé, a saját szektorát sodorja veszélybe, mégis minden idegszállával a lány védelmére tört volna.

Alinda fogat összeszorítva taposta a pedált. A tüdeje égett, a csuklóján megdagadtak az erek. Ebben a megfeszített, emberfeletti pillanatban megmutatkozott a kolónia legsötétebb igazsága: a rideg gépi világban nem a kalóriaszámítás, hanem ez az irracionális, önfeláldozó védelmezni vágyás az egyetlen bizonyíték arra, hogy az ember még nem vált alkatrésszé.

3. Irracionális kalóriák

kis Ferenc

Az Őrszem nehéz fémléptei végül elhaltak a szürke folyosó gőzében, elszállítva a hatos szektor felé a bürokratikus ridegség utolsó visszfényét is. Alinda tüdeje úgy sípolt, mint egy elállított gőzszelep. A tizenkettes pad fordulatszám-mérője visszatért a biztonságos, ingerszegény zöld tartományba, de a lány combjaiban az izmok még mindig tiltakoztak a

duplázott terhelés miatt. A nagymama a szomszéd nyeregben halkán visszavette a ritmust, mint egy óramű, amit épp csak elkerült az összezúzás.

- Megőrültél, te lány - suttogta az öregasszony, szemeit a pad alatti olajtepsi fekete tükrére szegezve. - A felesleges kalóriaégetést büntetik. A rendszer nem szereti a túlteljesítőket, mert a végén még emelik a normát.

- Szívesen, Nagy - zihálta Alinda, miközben lefejtett a homlokáról egy izzadt hajtincset.

- Legközelebb hagyom, hogy az őrszem kalibrálja újra a térdedet. Biztosan hatékonyabb lesz a hajtás.

Pár méterrel arrébb János-g534 óvatosan oldalra pillantott. A pedálozást egy másodpercre sem hagyta abba; a kolónián a romantika legbiztosabb jele az volt, ha valaki nem a saját wattjaira, hanem a szomszédjára figyelés közben sem bukott el.

- Ez... szép volt - sziszegte fojtott hangon János, miközben sárga, szintetikus masszamorzsa rezdült meg az állán. - Mármint, biológiailag teljesen irracionális, de szép.

Alinda csak forgatta a szemét. Hogy mitől lesz az ember ember ebben a csőrendszerben? Talán pont az ilyen végtelenül ostoba, gazdaságtalan döntésektől. Egy gép sosem pazarolna háromszáz kalóriát egy leharcolt alkatrész megmentésére. Az ember viszont igen - aztán bánja egész nap, miközben a híg levesre vár.